

•เขียนโดย Administrator•

•วันเสาร์ที่ 28 เมษายน 2012 เวลา 14:35 น. - •เช้าสุด •วันศุกร์ที่ 04 พฤษภาคม 2012 เวลา 19:05 น. •

ฝ่ายเจ้าคำโสมและพี่น้อง พอทราบข่าวว่าพม่าจับตัวบิดาไปจำคุกไว้ก็ตกใจเกรงว่าพม่าจะฆ่าเจ้ากาวิละให้คิดอ่านแก้ไขแต่เจ้ากาวิละกลับบอกว่า ข้าศึกก็เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนกัน เราจะยกทัพไปรบกับมันส่วนบิดาเรานั้นหากว่าบุญเรามีก็คงได้พบกันหากว่าบุญไม่มี ก็แล้วแต่บุญแต่กรรมเกิด นับว่าเจ้ากาวิละเห็นแก่ประโยชน์ของชาติบ้านเมืองยิ่งกว่าเรื่องส่วนตัว แล้วเจ้ากาวิละก็เร่งเตรียมทัพไปต้อนรับทัพกรุงศรีอยุธยาแต่เจ้าคำโสมผู้น้องเป็นห่วงบิดาอยู่ ก็จัดสิ่งของเครื่องบรรณาการแต่งผู้คนทีฉลาดในการเจรจาไปยังเมืองเชียงใหม่ พร้อมกับจดหมายถึงไปมะยูง่วนฉบับหนึ่งมีใจความว่า เจ้ากาวิละเกิดทะเลาะกับจังกายศิริจอสู่ถึงกับฆ่าฟันกันนั้น ก็เพราะเจ้ากาวิละวิกลจริต พวกข้าพี่น้องทั้งทหารรู้เห็นเป็นใจด้วยไม่ ขอย่ำทำโทษฆ่าบิดาของข้าพเจ้าทั้งหกเลย ไปมะยูง่วนก็ให้ตกลงอาญาเจ้าฟ้าชายแก้วแต่ให้อาตมาจำคุกไว้ก่อน ขณะนั้นกองทัพไทยยกมาถึงลำปางแล้ว เจ้ากาวิละจึงแต่งให้เจ้าดวงทิพย์ผู้น้องออกไปรับทัพไทยก่อน ส่วนตัวเจ้ากาวิละนำเสบียงอาหารออกไปต้อนรับทัพหลวงแล้วนำกองทัพหลวงแล้วนำกองทัพหลวงมายังเชียงใหม่ โดยเดินทางทางดอยดินแดงและดอยบา เพื่อสมทบกับกองทัพของพระยากำแพงเพชรและพระสุระที่พญาจำบ้านนำขึ้นมา

แต่ถูกกองทัพของไปมะยูง่วนตีแตกที่ท่าวังตาลนั้นพระยากำแพงเพชร ทราบว่ากองทัพหลวงยกมาก็ยกทัพกลับเข้าตีพม่าที่วังตาลอีก ขณะที่กำลังต่อสู้กันอยู่นั้น กองทัพหน้าของพญาจักรีก็ไปถึง จึงยกตีกระหนาบทัพพม่า พวกพม่าล้มตายเป็นอันมาก เห็นศึกเหลือกำลังนัก พวกพม่าก็ถอยเข้าเมืองเชียงใหม่ กองทัพไทยก็ยกติดตามอย่างกระชั้นชิด ฝ่ายเจ้ากาวิละมีความหวังโยว่าพม่าจะฆ่าเจ้าฟ้าชายแก้วผู้บิดาเสีย จึงรีบยกกองทัพติดตามเข้าไปในกลางคืนนั่นเอง ความหวังบิดาทำให้เจ้าชายหนุ่มสามารถยกกองทัพบุกเข้าเมืองได้อย่างรวดเร็ว พวกทหารชาวเมืองซึ่งเป็นพวกเดียวกัน (คงรวมทั้งประชาชนด้วย) ได้คอยเปิดประตูเมืองรับไปมะยูง่วนแม่ทัพพม่าคิดว่ากองทัพไทยเข้าจู่โจมทุกด้านก็ตกใจ หนีออกประตูทางข้างเผือกพม่ายึดเสียต่อกันออกประตู เหยียบกันตายหลายร้อยคน เจ้ากาวิละพอเข้าเมืองได้ก็ไม่รอช้า รีบตามหาบิดาซึ่งพม่าเอาตัวจำคุกไว้ไม่ทันฆ่าเพราะเป็นเวลากะทันหันรวดเร็วมาก หากว่าเจ้ากาวิละยกเข้าไปอีกคืนเดียวเท่านั้นเจ้าฟ้าชายแก้วคงถูกพม่าฆ่าตายแน่นอน เจ้ากาวิละถอดบิดาออกจากคุกแล้วนำไปเฝ้าพระเจ้ากรุงธนบุรี ณ กองทัพหลวงนอกเมืองแล้วนำทัพหลวงเข้าเมือง เมื่อวันอาทิตย์ เพ็ญเดือนห้าเหนือ (เดือนสามใต้) ปีมะเมีย ฉอศก ปี พ.ศ. ๒๓๑๗ ซึ่งนับว่าเป็นวันสำคัญวันหนึ่งของล้านนาไทย เพราะเป็นวันที่ล้านนาได้รวมกับไทยกลางสำเร็จ เป็นวันที่ล้านนาได้รับอิสรภาพ หลังจากได้ตกอยู่ใต้การยึดครองของต่างชาติมาเป็นเวลานาน ฝ่ายพระเจ้ากรุงธนบุรี เมื่อได้ขจัดอิทธิพลของพม่าออกพ้นจากเมืองเชียงใหม่แล้ว ก็ทรงแต่งตั้งพญาจำบ้าน เป็นพญาเชียงใหม่ (พญาจำบ้านชื่อเดิมว่าบุญมา) นายแก้วผู้หลานให้เป็นอุปราช ตั้งจังกายแดง เป็นพระยาลำพูนตั้งนายน้อยโพธิ์ ก้อนทอง เป็นพระยาสุรวงศ์ ส่วนพระเจ้ากาวิละนั้นโปรดให้เป็นเจ้าเมืองลำปาง เจ้าธรรมลังกาผู้น้องที่ ๓ เป็นอุปราชเมื่อรับสั่งแต่งตั้งเสร็จแล้วก็เสร็จตราทัพหลวงออกทางเมืองเถิน

“กรมพระราชวังบวร สุระสิงหนาท ได้มาเห็นนางศรีอินชา ขนิษฐาของเจ้ากาวิละ มีสิริโฉมงามก็มีความปฏิพัทธ์รักใคร่และจัดการสู่ขอต่อเจ้าฟ้าชายแก้วผู้บิดาและพี่น้องทั้งเจ็ด ซึ่งเจ้าฟ้ากับเจ้าพี่น้องก็ยินยอมมิให้ เจ้านางศรีอินชามีราชธิดากับสมเด็จพระราชวังบวร สุระสิงหนาทองค์หนึ่งทรงพระนามว่า เจ้าหญิงพิกุลทอง”

“เจ้าหญิงเชียงใหม่อีกองค์หนึ่ง ที่ไปเป็นชายาของพระปิ่นเกล้า และอีกสององค์ไปเป็นเจ้าจอมและพระราชชายาของพระบาทสมเด็จพระจุลเกล้าเจ้าอยู่หัว”

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•เสาร์•ที่ 28 •เมษายน• 2012 เวลา 14:35 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•ศุกร์•ที่ 04 •พฤษภาคม• 2012 เวลา 19:05 น.•

“ในปี พ.ศ. ๒๓๒๒ พระยาวชิรปราการ (พระยาจ่าบ้าน) เจ้าเมืองเชียงใหม่กระทำความผิดฆ่าเจ้าอุปราชก่อนแก้วผู้หลาน ความทราบถึงพระเจ้ากรุงธนบุรี จึงโปรดให้มหัศจรรย์เรียกไปพร้อมเจ้ากาวิละ ซึ่งไปฆ่าพวกข้าหลวงไทยที่ตำบลวังเกิง พระยาวชิรปราการถูกลงอาญาจำขังที่กรุงธนบุรี จนเสียชีวิตในกาลต่อมาส่วนเจ้าพระยาภิรมย์นั้นให้ตัดขอบหูออกทั้งสองข้างเพราะขัดท้องตรารับสั่งให้เข้าเฝ้าถึงสามครั้งจึงไป แล้วให้กลับไปตีเมืองเชียงแสนเป็นการแก้ไข”

อันที่จริงเท่าที่ปรากฏในพงศาวดารนั้นพวกข้าหลวงเหล่านี้ออกไปข่มเหงกดขี่ราษฎรชาวเมือง เขาก็พากันมาฟ้องเจ้ากาวิละ เจ้ากาวิละทนไม่ได้ก็เลยจัดการเสียเอง ต่อมาพระเจ้ากรุงธนบุรีถูกปลงเสียจากราชสมบัติเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดินเจ้ากาวิละก็พาเจ้าพี่น้องทั้งหลายไปเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เจ้ากาวิละเป็นพระยาวชิรปราการเจ้าเมืองเชียงใหม่ และตั้งเจ้าอื่นๆเป็นเจ้าเมืองลำปางและเป็นอุปราชตามลำดับตอนนั้น

โป่มะยงุ่นยังยกกองทัพมาราบกวทางเชียงแสนและเชียงใหม่บ่อยๆผู้คนก็อพยพหนีไปอยู่ตามป่าดงบ้านเมืองรกร้าง

ต้นไม้เครือเถาวัลย์ขึ้นรกร้างจนเป็นที่อาศัยของสัตว์ป่า

เจ้ากาวิละก็พยายามสะสมรวบรวมพลเมืองโดยพยายามเกลี้ยกล่อมพลเมืองที่แตกหนีให้กลับคืนมาแต่ก็ยังตั้งอยู่อย่างเดิมมิได้เจ้ากาวิละจึงย้ายไปตั้งอยู่ที่เวียงป่าขาง สะสมพลเมืองอยู่ที่นั่น พระองค์คิดว่าถ้าจะตั้งเมืองให้มั่นคงได้ก็ต้องปราบพม่าในลานนาไทยให้สิ้นไปเสียก่อนจึงมุ่งบำรุงกำลังและกวาดล้างพม่าอย่างหนัก ได้ยกกองทัพไปตีพม่าที่เชียงแสนหลายครั้ง

พม่าถอยไปแล้วกลับเข้ามาอีกหลายครั้งเนื่องจากกำลังไพร่พลทางเจ้ากาวิละยังมีน้อยแต่ด้วยความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวจึงได้ชนสู้กับพม่าจนแตกพ่ายไปได้เจ้ากาวิละและเจ้าพี่น้องต้องผลัดกันออกไปตีบ้านเล็กเมืองน้อยเมื่อตีได้ก็กวาดต้อนครัวลงมาไว้เมืองเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง

ตั้งบ้านเรือนถื่นฐานกันอยู่เป็นแห่งๆและเรียกหมู่บ้านนั้นตามชื่อเมืองของตน เช่น เมืองวะ เมืองหลวง เมืองเลน

เมืองซอนซึ่งเป็นตำบลเล็กๆอยู่ในอำเภอสันทรายและอำเภอดอยสะเก็ดทุกวันนี้ “เจ้ากาวิละได้รับพระราชทานพระสุพรรณบัตรเป็นพระเจ้าบรมราชาธิบดี

ศรีสุริยวงศ์องค์อินทรรศักดิ์ สมญาหาชาติยราช ขาติราไชยสวรรค์ พระเจ้าขันธเสมานครพิงค์ไชยเชียงใหม่ในวันพฤหัสบดี ขึ้น ๔ ค่ำ เดือนสิบเอ็ดหรือ(เดือน ๙)ได้

พ.ศ.๒๕๖๖แต่นิยมเรียกกันว่าพระเจ้ากาวิละ พระเจ้ากาวิละครองเมืองเชียงใหม่ได้ ๑๙ ปี ลุ พ.ศ.๒๓๓๘ ก็ทรงประชวร แก่พราถัยศิริรวมชนมายุได้ ๗๓ พรรษา

